

Onorata asistenta,

Ocazionat de Conferinta "70 de ani de la Deportarile in Baragan", ca reprezentant al AFDPR Filiala Bucuresti, in numele tuturor celor care s-au stins, precum si in numele celor ce nu-si pot face cunoscute dramele, fac un apel, ce ar trebui inteles de catre istorici ca o provocare, pentru ADEVAR, mai exact pentru analiza reala a documentelor referitoare la evenimente premergatoare actiunii din 18 Iunie 1951 si a prezenta, cu curaj, fara compromisuri, in afara oricarei imixtiuni politice, realitatea DEPORTARII, in fata societatii, in asa fel incat institutiile Statului Roman sa-si asume actiunile intreprinse impotriva propriilor cetateni.

Aflandu-ne in cadrul Facultatii de istorie, care trebuie sa fie vectorul de implementare a realitatii istorice in educatia sociala, privind Istoria nationala, inclusiv cu asumarea unor momente dureroase, care apartin Romaniei, si avand in vedere aspectele confuze, induse in mod eronat cu sau fara intentie, asupra DEPORTARII in Baragan, ne axam pe trei componente de cercetare, pe care va rugam sa le aveti in vedere, in cercetarile Dvs viitoare:

1) Motivul real, in opinia noastra, al Deportarii in Baragan, este legat de intentia clara a Uniunii Sovietice, prin conducatorul ei, I.V.Stalin, de a declansa un conflict militar impotriva Occidentului, prin atacarea Yugoslaviei, cu urmatoarele argumente:

- La finele anului 1950, in toata lumea comunista, era infierata, condamната si interzisa propaganda de razboi, cu pozitie comuna la Warsovia in Noiembrie 1950, iar la Bucuresti, In Decembrie 1950 prin promulgarea Legii pentru apararea pacii, publicata in BO 117 din 16.Dec 1950;
- In contradictie totala cu aceasta politica pacifista, la vedere, dar in spiritul dictonului "Si vis pacem, para bellum", la Moscova, la consfatuirea liderilor tarilor comuniste din 9-12 Ianuarie 1951, Stalin a afirmat necesitatea, oportunitatea si strategia declansarii ofensivei impotriva Occidentului, prin atacarea Yugoslaviei. Asa cum rezulta in mod explicit din Raportul reprezentantilor Romaniei, Gheorghe Gheorghiu Dej si Emil Bodnaras precum si stenogramele cu detaliile programului de innarmare/pregatire de razboi;
- In mod cert, acesta este motivul care a pecetluit soarta romanilor de pe granita de vest, cu Yugoslavia, acesta este motivul real pentru care aproape 44.000 de romani, au fost deportati:

De ce?

Sa nu uitam antecedentele istorice:

In anul 1941, trupele romanesti au trecut Prutul, pentru reintregirea Romaniei, iar in Basarabia, anterior ocupata de sovietici, soldatii romani au fost loviti pe la spate de

comunistii moldoveni, de rusofili, precum si de cei prigoniti de Antonescu, refugiatii sau expulzati in Basarabia.

Ori, in cazul unei invazii militare a trupelor conduse de Moscova, se dorea evitarea unor astfel de lovituri pe la spate.

Si in acest context, cine isi poate imagina ca romanii-etnici sarbi (cu numar vehiculat peste 15.000 de persoane) ar fi stat cu mainile in san la atacarea fratilor lor de peste granita?

Dar basarabenii refugiatii in Banat de teroarea comunista din Moldova sovietica, ar fi asistat pasiv la trecerea trupelor sovietice?

Dar romanii-etnici germani (svabi) abia intorsi dintr-un prizonierat din Uniunea Sovietica, cum ar fi reactionat?

Si nu la urma, "macedonenii" cu un puternic simt al proprietatii, trecuti deja prin alte deportari anterioare, ar fi avut si ei o atitudine ostila (si nu numai) impotriva armatei invadatoare.

Am lasat la urma cetatenii romani din zona vestica, la fel de nemultumiti de "binefacerea comunismului" precum cei din intreaga Romania.

Desi in zona de Deportare nu a fost inregistrata o opozitie fatisa de amploarea celor din judetele Suceava, Botosani, Iasi, Oltenia, Arad si altele, multi romani instariti, dar si unii de conditie modesta, au fost deportati.

Astfel motivatia dislocarii unei numeroase parti a populatiei (specific dintr-o zona cuprinsa in strategia de atac a Yugoslaviei) ca opozanta la colectivizare si ostiliate impotriva comunismului, nu are nici-o sustinere logica, in comparatie cu zone ale tarii unde opozitia a avut ca rezultat inclusiv lichidarea fizica a oponentilor, sau stramutarea unor lideri, dar nicidecum o deportare de amploarea celei in discutie.

- Mai trebuie amintit ca la ridicare efectiva a oamenilor, in 18 Iunie 1951, nu rareori s-au invocat "**interese superioare de Stat**"
 - Analiza profunda a arhivelor, inclusiv a celor militare, va dovedi cu claritate pregatirile militare de geniu asociate, cu profund caracter ofensiv in vederea atacarii Yugoslaviei, pentru care, asa cum am subliniat anterior, cei ce urmau a fi deportati, constituiau o mare problema. Este vorba de fortificatii cu caracter ofensiv, aeroporturi pentru aviatia usoara, toate pe directia de atac a Yugoslaviei. Si intaresc aceste afirmatii, inclusiv cu amintiri ale unor structuri militare pe care le-am vazut personal, la intoarcerea din Baragan, respectiv rezervoare rusesti de motorina pozitionate pe multe din drumurile din Clopodia, localitate de unde am fost deportat.
- 2) O alta directie de cercetare, pentru care noi cei deportati ne facem mari sperante, in vederea aflarii ADEVARULUI, este legata de desecretizarea HCM 326 si Decizia 200 MAI/1951, acum la peste 70 de ani de la aparitia lor; Sunt documente ultrasecrete, si conform sustinerii fostei securitati, dar si a actualelor structuri de forta,

acestea ar fi fost distruse. Ne manifestam in mod ferm convingerea ca acestea exista, avem argumente suficiente in acest sens, si dovada de netagaduit ca Statul Roman ascunde adevarul asupra celor intamplate in istoria poporului nostru, o constituie lipsa totala de transparenta:

- sunt promovate ca definatorii ale evenimentelor, acte normative incoerente, cu date de aparitie postdatate (ex HCM 326 S), cu scopul de a denatura intentionat scopul deportarii si a justifica miscarea populatiei nu neaparat ca o sanctiune, ci mai degraba de a ajuta agricultura din Baragan, cu argumente neverosimile si imposibil de acceptat logic.

- distrugerea asezarilor create prin efortul celor deportati (chiar daca s-a facut inainte 1989), dar si lipsa oricarei atitudini la nivel institutional -Presedinte, Parlament, Guvern si in special Justitie (care este total impotriva noastra), de a prezenta scuze in mod official pentru cele intamplate si compensatii reale celor deportati, constituie clar dovada ca se doreste ascunderea sub pres a acestei tragedii.

- nu ne lasam inselati de aparente: decretarea zilei de 18 Iunie, ca zi de Comemorare a deportarii in Baragan (fapt laudabil, spre cinstea celui ce a initiat acest demers- senatorul Marcel Vela) are la baza **un paradox: in Romania**, conform actelor oficiale promovate si sustinute cu tarie de Justitie, **nu exista nici-un deportat in Baragan!** Suntem , stramutati, dislocati, cu D.O. sau orice alta definire arbitrara la indemana autoritatilor, in lipsa unei recunoasteri oficiale a DEPORTARII!

3) A treia directie de cercetare pe care o vedem necesara, plecand de la expunerea Dnei Cristina Diac de la Institutul National pentru Studiul Totalitarismului, este legata de abordarea juridical-conceptuala asupra termenului de deportat, si a derivatelor intens vehiculate in spatial public: stramutat, dislocate, DO.

Noi stim ca Avocatul Poporului, prin Raport special, Raportul Tismaneanu, chiar Parchetele Instantelor militare au inceput sa vehiculeze conceptul de “deportare”; chiar si Legea 125/2020 defineste ziua de 18 Iunie ca zi de comemorare a Deportarii.

Dar juridic, ca recunoastere institutionala, nu exista Deportati in Baragan: ca urmare, drama noastra, a celor aproape 44.000 de persoane DEPORTATI in fapt, nu este recunoscuta de Statul Roman in DREPT.

Decretul Lege 118/90, cu mari lacune perpetuate de la inceputul ei, si insistam pe refuzul recunoasterii Deportarii- concept ce ar fi trebuit definit ca atare, a lasat la latitudinea unor functionari, decizia de a se pronunta in mod neunitar la nivel national, asupra unor lucruri pe care nu le cunosc, sau mai grav, le ignora in mod voit, cu rea credinta.

Mai mult decat atat, repetatele initiative ale AFDPR Filiala Bucuresti, catre Ministerul Muncii/ANPIS, de a remedia vechile erori/grseli voite si de a participa pro-bono la procesul decizional – chiar in spiritul DL 118/90 reactualizat-, au fost ignorate in totalitate.

Nu este de mirare, ca zeci de mii de procese cu ANPIS/AJPIS, Case teritoriale de

Pensii, care macina resursele umane si financiare ale celor deia persecutati, procese ce se regasesc in toate Tribunalele judetene, au ca baza de plecare, in mare parte, lipsa definirii si acceptarii juridice- prin Lege, a termenului de DEPORTAT.

De aceea, este absolut necesar ca efortul Dvs ca istorici, sa se concentreze pe definirea circumstantelor in care s-a produs deportarea noastra, aducerea acestui adevar in fata societatii, a Parlamentul Romaniei, in vederea recunoasterii a calitatii reale de DEPORTAT, al celor sacrificati de STATUL ROMAN , printr-o lege specifica.

Pe marginea celorlalte expuneri din cadrul Consfatuirii, sunt multe de spus, dar imi permit doar sa aduc in completarea celor spuse de Dl Cosmin Budeanca, cateva aspecte legate de respectul fata de victimele persecutiei comuniste, aspecte cu care ne intalnim frecvent in cadrul filialei Bucuresti:

Ma refer punctual la asa zisii “criminali de razboi”, ostasi romani, care au participat la razboiul de intregire a tarii.

Acestia au jurat credinta, prin juramant militar, fata de tara si de rege, au refuzat sa-si incalce acest juramant prin inrolarea in diviziile “Tudor Vladimirescu” si “Horia Closca si Crisan” (care prin perfidia sovietica a opus deseori romani contra romani), au ispasit ani grei in prizonierat in lagarele rusesti, iar la intoarcere – cu stigmatul de criminal de razboi- nu rareori au mai fost inrobiti in colonii de munca. Si in continuare, au trait cu acest stigmat, cu constrangeri sociale umilitoare, pana in 1989. Iar acum copii lor preiau acest stigmat prin “grija” Statului Roman, prin deciziile ANPIS/AJPIS si Casele de pensii.

Vorbim de respect fata de inaintasii nostril, dar constatam tocmai lipsa de respect a autoritatilor in acest sens:

S-a amintit de desfiintarea unei placi comemorative in Jud Calarasi, inchinata Deportatilor in Baragan;

In acest context, amintesc de decizia autoritatilor locale din Orasul Simian de a reloca un monument inchinat de catre localnici (din initiativa unui participant activ la razboi, Dl Panduru Petre, ulterior deportat in Baragan cu familia drept multumire) in memoria celor cazuti in primul si al doilea razboi mondial

Initial monumentul era asezat intr-un punct reprezentativ al Orasului Simian, iar acum a fost, asezat in parcare din spatele Primariei Simian si asta ca sa faca loc unui depozit de mobila second-hand.

Cu siguranta, cele expuse pe caz nu va spun nimic, dar la nivel de Bucuresti , as vrea sa inteleti ca ar fi similara relocarea monumentului “ARIP” in spatele “Casei Scanteii”.

Si aici asteptam o contributie mai activa din partea istoricilor, asta daca mai vrem sa cultivam respect pentru inaintasii nostri, si notiunea de patriotism sa recapete valentele sentimentelor celor care si-au dat viata pentru tara.

Va multumesc!

Leonard Campeanu

Vicepresedinte AFDPR Filiala Bucuresti 26.06.2021

